

Arrest

nr. 194 174 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. ABBES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 december 2016 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 19 juni 2017 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“RECTO

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20/12/2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn moeder, de genaamde L. L. van Belgische nationaliteit (RN: ...) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. '

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tót 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen. '

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- Attest celibaat dd 28/01/2015 afgeleverd door de Russische Ambassade in België waaruit zou moeten blijken dat betrokkene sedert 04/07/2008 niet geregistreerd staat als gehuwd in Rusland en sedert 23/08/2013 permanent in België verblijft, dewelke niet kan worden aanvaard gezien hiermee niet wordt aangetoond dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon.
- Allerlei facturen van bij Vanden Borre op naam van de Stiefvader, Factuur van bij Pietro-Design BVBA te Buggenhout, Verrichting van Visa (1/03/2016 -31/03/2016 betaling Claeys optiek)
- Overzicht overschrijvingen via de KBCbank op naam van L. L. (moeder) tussen 27/02/2014 - 31/03/2015, met overschrijving op 31/03/2015 aan betrokkene zonder vermelding bedrag
- Maandelijks overschrijving via KBC van de referentiepersoon aan betrokkene voor een bedrag van 218,54 euro voor de periode 01/04/2015 tot 01/09/2016

De voorgelegde bewijzen dat betrokkene ten laste zou zijn van de referentiepersoon dateren allen van na zijn aankomst in België.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat betrokkene. overeenkomstig de databank van de RSZ. Dolsis. in de afgelopen maanden tewerkgesteld was. ni. van 29/12/2016 tót 28/01/2017. van 04/02/2017 tót 03/05/2017 en vanaf 05/05/2017 tot heden. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt. kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de komst naar België financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van minderjarige kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Gezien de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon wordt betwist, is het redelijk te stellen dat betrokkene, als volwassen persoon, een eigen gezins- en familieleven in het land van herkomst kan uitbouwen/hervatten.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"V.I Quant a la décision de refus

Sur les moyens pris de la violation de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'excès de pouvoir et de la violation, du devoir de minutie et de prudence, du principe de proportionnalité, en tant que composante du principe de bonne administration, de l'article 42 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloigneraient des étrangers, et également de l'article 8 de la CEDH approuvés par la loi du 15.05.1955, la violation de l'article 23 du Pacte International relatif aux Droits Civils et Politiques du 16 décembre 1966, et de l'article 22 de la Constitution belge, du principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents de la cause, du principe de bonne administration, du principe général de prudence et de proportionnalité pris ensemble ou isolément ;

La partie requérante conteste la décision du 19.06.2017, notifiée le 20.06.2017 :

En ce que, la partie adverse considère que la partie requérante n'expose pas suffisamment qu'elle aurait la qualité de membre de famille à charge ;

Alors que, la motivation précise aurait dû conduire la partie adverse à reconnaître que la partie requérante était bel et bien un membre de famille à charge et que le ménage puisse prendre une charge une nouvelle personne dans la mesure où c'est déjà le cas en espèce, outre le fait que la partie adverse a méconnu la disposition prévue à l'article 42 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans Vinstrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ;

Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu 'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée. " ;

4

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision " (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992,page 6);

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842).

Attendu que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet.

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre un décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la

découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n° 130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

Que la motivation de la décision attaquée peut être résumée comme suit :

- La partie requérante ne démontre pas qu'elle était sans ressources ou que ses ressources étaient insuffisantes nécessitant une prise en charge financière avant son arrivée sur le territoire du Royaume, - La partie requérante ne démontre nullement qu'elle était prise en charge par sa mère,

Que cette motivation ne peut pas être suivie ;

Que la décision de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire ;

5

1ère Branche :

Attendu que la motivation de la décision attaquée estime que la partie requérante ne démontre pas sa qualité de personne à charge estimant que :

- Les documents démontrant la prise en charge financière précèdent l'arrivée sur le territoire,

- Rien ne démontre la prise en charge avant son arrivée sur le territoire du Royaume ;

Qu'en se prononçant sur la base de cet élément, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation ;

Que le requérant a, par le passé, bénéficié d'un titre de séjour par l'entremise d'un regroupement familial de sorte qu'il a été pris en charge par sa maman lorsque celui-ci était mineur ; Que ce dernier a perdu le bénéfice de séjour titre de séjour ; Que lorsque ce dernier est à nouveau apparu dans la vie du regroupant, celle-ci l'a repris à sa charge ;

Que la motivation de la décision attaquée ne prend nullement en compte cet élément faisant fi de l'historique administratif du requérant ;

Que partant la motivation de la décision est erroné ;

Qu'il est dès lors erroné d'affirmer qu'il ne démontre pas qu'il était à charge du regroupant alors qu'il a déjà bénéficié d'un regroupement familial de sorte qu'il était à charge de sa mère ;

Qu'il est démontré que le regroupant et son ménage dispose des ressources suffisantes pour la prise en charge du requérant ;

Que cette prise en charge est effective depuis bon nombre d'année et celle-ci est encore effective à ce jour ;

2ème Branche

Attendu que l'article 8 de la CEDH prévoit que : « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui » ;

Que le droit à la vie privée et familiale est également protégé par l'article 22 de la Constitution ; Qu'ainsi selon le Conseil d'Etat, le fait de refuser un titre de séjour et de délivrer un ordre de quitter le territoire à une ressortissante syrienne venue rejoindre sa soeur en Belgique est constitutive d'une atteinte à l'article 8 de la Convention EDH (C.E., arrêt n° 100.587 du 7 novembre 2001) ;

6

Que la Cour EDH donne une acceptation large à la vie privée:

« La Cour ne juge ni possible ni nécessaire de chercher à définir de manière exhaustive la notion de "vie privée". Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un "cercle intime" où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables.

Il paraît, en outre, n'y avoir aucune raison de principe de considérer cette manière de comprendre la notion de "vie privée " comme excluant les activités professionnelles ou commerciales: après tout, c'est dans leur travail que la majorité des gens ont beaucoup, voire le maximum d'occasions de resserrer leurs liens avec le monde extérieur. » (CEDH, arrêt Niemietz c. / Allemagne, requête n° 13710/88 du 16 décembre 1992, § 29) ;

Que l'intégration sociale dans le pays dans lequel un étranger réside est un élément positif que la CEDH prend en considération positivement (CEDH, 9 octobre 2003, Slivenko c. / Lettonie, § 95) ;

Que la partie adverse se devait, pour que la motivation de la décision litigieuse puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir, entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;

Que l'article 11, §2, 4°, alinéa 5 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que : « Lors de sa décision de mettre fin au séjour sur la base de l'alinéa 1er, 1°, 2° ou 3°, le ministre ou son délégué prend en considération la nature et la solidité des liens familiaux de la personne concernée et la durée de son séjour dans le Royaume, ainsi que l'existence d'attaches familiales, culturelles ou sociales avec son pays d'origine. »

Que pourtant, la partie adverse, n'effectue aucune mise en balance des intérêts ;

Qu'en l'absence de mise en balance réelle des intérêts en présence, la décision attaquée ne peut être raisonnablement considérée comme justifiée par un besoin social impérieux et notamment, proportionnée au but légitime poursuivi (en ce sens, Cour européenne des Droits de l'Homme, 26 mars 1992, R.D.E., 1992, page 162) ;

Qu'il y a violation des articles 8 de la convention de sauvegarde des droits et des libertés fondamentale, signée à Rome le 4 novembre 1950 et approuvée par la loi du 13 mars 1955, qui garantit le droit de toute personne au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance ; quant à son alinéa 2, qui dispose comme suit :

« H ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la santé publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui » ;

1

Que le droit au respect de la vie privée et /ou familiale est protégée par notre Constitution en son article 22 et par des textes internationaux parmi lesquels l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales, les articles 23 et 24 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques;

Que l'article 8 de la C.E.D.H. qui consacre le droit de toute personne au respect de sa « vie privée et familiale » et qui protège ainsi l'individu contre les ingérences arbitraires des pouvoirs publics ; il protège le « droit de tout être humain de vivre ses relations affectives, sexuelles et familiales dans le respect de sa liberté, sa dignité et de sa responsabilité » ;

Qu'autant que la vie commune en elle-même, le lieu où elle se déroule devient une composante de la vie familiale ;

Qu'alors que le paragraphe 2 de cette disposition n'admet d'ingérence de l'Etat dans l'exercice de ce droit qu'à certaines conditions limitatives : seules les restrictions qui sont prévues dans la loi et qui sont nécessaires dans une société démocratique à la réalisation d'un des buts définis comme légitimes par ce paragraphe peuvent être apportées par l'autorité publique à l'exercice de ce droit ;

Que pour vérifier si une mesure est nécessaire dans une société démocratique « elle doit être justifiée par un besoin social impérieux et notamment proportionné au but légitime poursuivi » ;

Que l'acte attaqué constitue une ingérence de la partie adverse dans la vie privée et familiale des parties laquelle est incompatible avec l'article 8 § 2 C.E.D.H précité ;

Qu'en l'espèce, l'acte attaqué porte une atteinte disproportionnée à la vie familiale des parties et viole ainsi les dispositions internationales et internes précitées ;

Attendu que les articles 23 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques dispose que- « La famille est l'élément naturel et fondamental de la société et a droit à la protection de la société et de l'état » ;

Que les dispositions internationales précitées créent également un droit subjectif dans le chef de la partie requérante à ne pas voir sa vie familiale entravée de façon arbitraire ;

Qu'enfin, le requérant n'a plus aucun contact en Russie d'autant plus que lors de sa naissance ce pays se dénommait U.R.S.S. pays qui n'existe plus en tant que tel ;

Qu'un éventuel retour sera grandement préjudiciable alors que sa famille réside en Belgique, cette famille se résumant à la regroupante ;

Que la défenderesse a manqué de minutie en délivrant l'ordre de quitter le territoire sans constater qu'il était impossible pour le requérant de retourner dans son pays d'origine où sa région fait peut être désormais partie d'un autre pays vu les conflits et la lutte d'influence actuellement en cours dans cette partie de l'Europe ;"

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde

redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt. Waar verzoeker de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van het middel kent en deze begrijpt. Aldus is voldaan aan de doelstelling van formele motiveringsplicht.

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "*Het redelijkheidsbeginsel*", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.2.2. *In concreto* voert verzoeker in het eerste middelonderdeel aan dat hij in het verleden reeds heeft aangetoond ten laste te zijn van zijn moeder, met wie hij tijdens zijn minderjarigheid in België reeds zou hebben samengewoond. De verwerende partij zou aldus hebben nagelaten rekening te houden met het feit dat verzoeker reeds eerder op wettige wijze in België verbleef als gezinslid van zijn moeder.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 december 2009 bij de gemeente Buggenhout een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet indiende op grond van het criterium 2.8.A. van de - op dat ogenblik door de Raad van State reeds vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) - instructie van 19 juli 2009. Verzoeker legde ter ondersteuning van die aanvraag een arbeidscontract voor, waaruit bleek dat hij een bruto maandelijks inkomen van 2112,5204 euro had. Op 20 juli 2011 deelde de verwerende partij aan verzoeker mee een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister te zullen afleveren indien verzoeker een arbeidskaart B kon voorleggen. Verzoeker legde een arbeidskaart B neer, geldig tot 24 januari 2013.

Op 19 april 2013 werd een beslissing genomen tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf wegens het niet neerleggen van een nieuwe arbeidskaart B. Op dezelfde dag werd eveneens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 139 427 van 26 februari 2015 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit deze gegevens blijkt dan ook dat verzoekers bewering, dat hij toegelaten werd tot verblijf op grond van gezinshereniging, geen steun vindt in de gegevens van het administratief dossier. Bovendien spreken de elementen op grond waarvan verzoeker destijds werd geregulariseerd tegen dat hij ten laste zou zijn geweest van zijn moeder. Verzoeker bekam deze machtiging tot verblijf immers onder de voorwaarde dat hij zou voorzien in eigen bestaansmiddelen.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet *in concreto* betwist.

2.2.3. In het tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij verwijst daarbij eveneens naar artikel 22 van de Grondwet en de artikelen 23 en 24 van het Internationaal verdrag inzake Burgerlijke en Politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BUPO-Verdrag).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

Te dezen werpt de verzoeker op dat hij in België zijn familiaal en sociaal leven heeft uitgebouwd en dat het centrum van zijn sociale en economische belangen in België ligt nu hij bij zijn moeder woont. In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en hun meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Het loutere gegeven dat de verzoeker thans staat ingeschreven op hetzelfde adres als zijn moeder, volstaat niet om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen neven, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, § 34). De verzoeker toont zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid *in casu* niet (of niet voldoende) aan. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat de verzoeker niet heeft aangetoond ten laste van zijn moeder te zijn. Deze concrete vaststellingen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, worden door de verzoeker niet weerlegd.

Aldus toont de verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan. Door in zijn verzoekschrift louter aan te geven dat het centrum van zijn sociale en economische belangen in België ligt, zonder hieromtrent enige nadere toelichting te

verschaffen, maakt de verzoeker bovendien evenmin een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezins- en privéleven van de verzoeker. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, § 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, § 89). Zo er al sprake zou zijn van een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog toont de verzoeker *in casu* niet met concrete gegevens aan dat hij dit gezins- of privéleven niet kan verderzetten in zijn land van herkomst of elders. Hij duidt geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van dit gezins- of privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin toont hij aan dat hij dit enkel in België zou kunnen verder zetten.

Ten slotte wordt er op gewezen dat met de bestreden beslissing aan de verzoeker het verblijfsrecht op grond van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet werd geweigerd en dat de Raad van State er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op wees dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn. Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

Een schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet, van artikel 22 van de Grondwet of van de artikelen 22 - 23 van het BUPO-verdrag kan niet worden aangenomen.

Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Des articles 7, 40 et 62, 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatifs à la motivation formelle des actes administratifs,

- De l'erreur manifeste d'appréciation, du devoir de minutie et de prudence en tant qu'composantes du principe de bonne administration ;

De l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

En ce que, la partie adverse prend un ordre de quitter le territoire dans la même décision de refus de séjour, dont la motivation est légère, voire inexistante, en fait et en droit et sans justification quant à une telle mesure ni même réaliser à tout le moins le constat de l'illégalité ; Que cette décision semble être une décision de principe sans aucune motivation ; Alors que, toute décision administrative se doit d'être motivée en fait et en droit de manière précise et exacte Que le but des dispositions légales précitées est

d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée." ;

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation Tel est le sens du membre de phrase : "Elle doit être adéquate En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision " (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6);

Que la motivation formelle doit être adéquate¹ comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Que le terme « adéquat » implique que la motivation fournie en droit et en fait doit prendre en compte, de manière proportionnée, les différents éléments soumis à son appréciation ;

Que la partie requérante renvoie, à cet égard, à la doctrine qui a précisé ce qui suit ; « Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende »

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842).

Qu'outre une motivation adéquate, la décision de l'Office des Etrangers doit reprendre une motivation exacte et un examen approfondi de la situation concrète de la partie requérante ; Que tel ne fut pas le cas par la partie adverse ;

Que votre Conseil n'est compétent, dans l'exercice de son contrôle de légalité, que pour vérifier si l'autorité a pris sa décision en se basant sur les éléments factuels corrects ou si elle les a analysés correctement, et si, sur cette base, elle n'a pas abouti à une conclusion disproportionnée ;

Attendu que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet.

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

Que la motivation de la décision attaquée peut être résumée comme suit :

- La demande de séjour a été refusée ;

Attendu que l'ordre de quitter le territoire délivré est consécutif au constat de séjour illégal de la partie requérante sur le territoire du Royaume ;

Que lorsque la partie défenderesse constate qu'un étranger ne peut faire valoir aucun droit de séjour, il revient encore d'examiner si celui-ci n'y séjourne pas également de manière illégale et, le cas échéant, procéder à la délivrance d'un ordre de quitter le territoire ;

2 I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Die Keure, Brugge, 1999, n° 189.

Traduction libre: « Une motivation qui tient exclusivement compte de certains éléments d'un dossier (au détriment de l'intéressé) et pas d'autres éléments fondamentaux, n'est pas adéquate ».

3 C.C.E., 29 avril 2010, n° 42.583.

10

Que la motivation de la décision attaquée viole le droit prévu à l'article 8 de la Convention Européenne de la Cour des Droits de l'Homme et l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ; Que la motivation de l'acte viole également l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 dont il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980 que cette disposition constitue la transposition en droit belge de l'article 11 de la directive 2008/115/CE (Doc. Pari. Ch. 53 (2011-2012), 1825/001, p.23) ; Que la motivation de l'ordre de quitter le territoire ne repose sur aucune

*base légale ; Qu'en effet, la partie défenderesse était au courant de la prise en charge de la partie requérante ainsi que de l'ancrage durable qu'elle a établi en Belgique auprès de sa famille ;
Que la partie requérante expose dès lors une vie familiale conforme à l'article 8 de la CEDH ;
Qu'en cas de retour dans son pays d'origine, la partie requérante serait éloignée de sa famille pour une période indéterminée alors que ce dernier démontre un ancrage durable sur le territoire du Royaume ;
Qu'il appartenait à la partie défenderesse de motiver l'ordre de quitter le territoire à cet égard et d'en tenir compte lors de la prise de la décision attaquée et d'invoquer une base légale ;
Que la partie requérante estime qu'il s'agit de l'obligation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative, la partie défenderesse ;
Qu'en effet, la motivation de l'ordre de quitter le territoire ne permet pas de connaître les raisons sur lesquelles se fondent la décision et ne lui permet pas de les contester dans le cadre d'un recours ni de connaître la base légale ;
Que la motivation de la décision attaquée ne fait pas état de la vie familiale qu'elle partage avec sa mère et sa famille ;
Que Votre Conseil a déjà estimé que la partie défenderesse ne pouvait se contenter du seul constat du séjour irrégulier mais doit tenir compte d'autres facteurs dont la vie familiale de la partie requérante conformément aux prescrits de l'article 8 de la CEDH et de l'article 74/13 et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 ;
Que pour ces motifs, la partie adverse a violé les principes et moyen invoqué ci-avant dans le présent recours ;
Que le moyen est sérieux et fondé de sorte qu'il y a lieu d'annuler l'ordre de quitter le territoire pris le 19 juin 2017;"*

2.3.2. Na een theoretische uiteenzetting voert verzoeker *in concreto* aan dat in het bevel om het grondgebied te verlaten werd nagelaten om te motiveren omtrent het recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Uit de bespreking van het tweede onderdeel van het eerste middel is reeds gebleken dat de beslissing tot weigering van verblijf *in casu* geen schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt.

Wat betreft de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt uit de feitelijke omstandigheden van de zaak dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiertoe heeft besloten nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag van een verblijfskaart. Door aldus te handelen erkent de gemachtigde van de staatssecretaris dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. *In casu* blijkt aldus dat de belangenafweging die in de vreemdelingenwet werd verankerd met de artikelen 40*bis* en volgende, eveneens aanleiding heeft gegeven tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus blijkt dat de verwerende partij de beoordeling van de vraag om gezinshereniging heeft afgewacht alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Aldus heeft zij wel degelijk rekening gehouden met verzoekers gezinsleven. Daarenboven bevat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze motivering wordt door verzoeker onbesproken gelaten.

Met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet volstaat het op te merken dat dit betrekking heeft op de inreisverboden en niet op een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er worden in het middel geen verdere grieven aangevoerd die kunnen aanleiding geven tot een schending van de aangevoerde rechtsregels.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT